

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Kraj Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2016, č. j. ÚOHS-R229/2015/VZ-24653/2016/322/DRu, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2018, č. j. 29 Af 72/2016 – 99,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení relevantních aspektů věci

[1] Žalobce postupem podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „ZVZ“) zadával dvě veřejné zakázky. První z nich byla veřejná zakázka s názvem Vnitrostátní nepravidelná autobusová doprava v rámci projektu „Přírodní a technické obory – výzva pro budoucnost“ zadávaná v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 24. 10. 2013 pod ev. č. 371021 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 29. 10. 2013 pod ev. č. 2013/S 210-364317 (dále jen „veřejná zakázka na autobusovou dopravu“) a druhá z nich byla veřejná zakázka s názvem Vybavení odborných učeben v rámci projektu „Přírodní a technické obory – výzva pro budoucnost“

zadávaná rovněž v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 23. 10. 2013 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 24. 10. 2013 pod ev. č. 371016, ve znění oprav uveřejněných dne 16. 12. 2013 a dne 17. 12. 2013, a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 29. 10. 2013 pod ev. č. 2013/S 210-363901, ve znění opravy uveřejněné dne 19. 12. 2013, pod ev. č. 2013/S 246-428231 (dále jen „veřejná zakázka na vybavení učeben“).

[2] Výrokem V. rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. ÚOHS-S291,292/2015/VZ-18719/2015/541/ODv (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žalobci uložena souhrnná pokuta ve výši 80 000 Kč za spáchání čtyř správních deliktů při zadávání obou uvedených veřejných zakázek.

[3] Dle výroku I. prvoinstančního rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu naplněním skutkové podstaty § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při zadávání veřejné zakázky na autobusovou dopravu nedodržel postup stanovený v § 78 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 6 odst. 1 ZVZ, když stanovil základní hodnotící kritérium „nejnižší nabídková cena“, a to v členění na dílčí hodnotící kritéria „cena za 1 km – autobus s kapacitou 49 míst k sezení“ s váhou 75 %, „cena za 1 km – minibus s kapacitou 19 míst k sezení“ s váhou 15 % a „cena – 1 hodina čekání“ s váhou 10 %, která nejsou slučitelná s účelem základního hodnotícího kritéria nejnižší nabídkové ceny, přičemž výše uvedený postup zadavatele mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavřel dne 6. 1. 2014 s vybraným uchazečem 26 rámcových smluv na plnění této veřejné zakázky. Ve výroku I. prvoinstančního rozhodnutí žalovaný rovněž uvedl, že tímto jednáním žalobce nedodržel zásadu transparentnosti zakotvenou § 6 odst. 1 ZVZ.

[4] Dle výroků II. a III. prvoinstančního rozhodnutí se žalobce dopustil dvou správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že v rozporu s § 156 odst. 2 v zákonných lhůtách neuveřejnil odůvodnění obou veřejných zakázek na svém profilu zadavatele.

[5] Dle výroku IV. prvoinstančního rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) ZVZ tím, že v rozporu s § 84 odst. 7 ZVZ v zákonné lhůtě neodeslal oznámení o zrušení zadávacího řízení na část B veřejné zakázky na vybavení učeben k uveřejnění ve Věstníku veřejných zakázek.

[6] Proti výrokům I., II., III. a V. prvoinstančního rozhodnutí podal žalobce rozklad, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016, č. j. ÚOHS-R229/2015/VZ-24653/2016/322/DRu (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a výroky I., II., III. a V. prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II. Rozsudek krajského soudu

[7] V záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[8] Krajský soud při posouzení právní otázky naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ stanovením dílčích kritérií u hodnotícího kritéria

pokračování

nejnižší nabídková cena v rozporu s § 78 odst. 1 písm. b) ZVZ a tím způsobeného nedodržení zásady transparentnosti odkázal na svůj dřívější rozsudek ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016 – 65, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017 – 32. Krajský soud vyšel z toho, že porušit je možno pouze § 78 odst. 1 ZVZ jako celek, jelikož § 78 odst. 1 písm. b) ZVZ neobsahuje samostatné pravidlo, které by mohlo být porušeno. Ustanovení § 78 odst. 1 ZVZ poskytuje každému zadavateli možnost volby základního hodnotícího kritéria, přičemž klíčové jsou pro jeho rozhodnutí druh a složitost veřejné zakázky. Nazná-li zadavatel, že je z důvodu specifčnosti zadávané veřejné zakázky důležité pro efektivní výběr nejvhodnější nabídky hodnotit jednotkové nabídkové ceny dílčích částí zakázky, které jsou pro něj různě významné, je v jeho kompetenci přizpůsobit tomu podmínky zadávacího řízení. Pohybují-li se v mantinelech stanovených zákonem, nemůže být jeho postup právně rozporován.

[9] Ačkoli žalobce nazval základní hodnotící kritérium „nejnižší nabídková cena“, a přesto vymezil dílčí kritéria, podle kterých byly nabídky hodnoceny, *de facto* se jedná o základní hodnotící kritérium „ekonomická výhodnost nabídky“. Žalobci tedy lze vytknout toliko nesprávné užití terminologie při specifikaci základního hodnotícího kritéria, ale k porušení § 78 odst. 1 jako celku nedošlo.

[10] Dle krajského soudu by žalobce použitím nesprávné terminologie mohl za určitých okolností vyvolat v uchazečích o veřejnou zakázku mylnou představu o zadávacích podmínkách, což by mohlo představovat porušení zásady transparentnosti zakotvené v § 6 odst. 1 ZVZ.

[11] S ohledem na konkrétní okolnosti projednávaného případu však krajský soud dospěl k závěru, že nikdo nemohl být na pochybách, jakým způsobem budou nabídky hodnoceny. Hodnotící kritéria byla nastavena jednoznačně. Předseda žalovaného se dopustil přepjatého formalismu, když jednání žalobce na základě formální vady bez ohledu na reálné nastavení zadávacího řízení vyhodnotil jako správní delikt i přesto, že bylo od počátku nastaveno transparentně, logicky a celkově následovalo smysl a účel zákonné úpravy zadávání veřejných zakázek. Jednáním žalobce tedy vůbec nedošlo k naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

[12] Ve vztahu k právní otázce uveřejňování odůvodnění obou veřejných zakázek na „profilu zadavatele“ odpovídající výrokům II. a III. prvoinstančního rozhodnutí neshledal krajský soud argumentaci žalobce důvodnou.

[13] Ohledně výše pokuty krajský soud uzavřel, že jde o právní otázku, jejíž řešení se opírá o rozhodnutí o spáchání několika správních deliktů. Krajský soud však rozhodl o tom, že jeden z nich spáchán nebyl, a proto bude o této otázce muset žalovaný v dalším řízení rozhodnout znovu.

III. Kasační stížnost žalovaného

[14] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[15] Stěžovatel nesouhlasí s hodnocením krajského soudu, že uvedení nesprávné terminologie pro základní hodnotící kritérium představovalo jen formální pochybení bez vlivu na transparentnost. Z pohledu stěžovatele nelze v projednávané věci hovořit o „přepjatém formalismu“. Postup zadavatele, který si zvolí hodnocení dle nejnížší nabídkové ceny a následně jednotlivé nabídky hodnotí na základě ekonomické výhodnosti nabídky, není dle stěžovatele postupem transparentním, a tedy souladným se zákonem. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 – 222, stěžovatel namítá, že zásada transparentnosti slouží k zajištění toho, aby zadávání veřejných zakázek probíhalo průhledným, právně korektním a předvídatelným způsobem za předem jasně a srozumitelně stanovených podmínek, k tomu však v daném případě nedošlo. Svévolné zaměňování termínů je pro uchazeče o veřejnou zakázku matoucí.

[16] S odkazem na rozhodnutí svého předsedy ze dne 6. 2. 2013 a své rozhodnutí ze dne 8. 11. 2016 stěžovatel dovozuje, že žalobce ve výsledku hodnotil něco jiného než nejnížší nabídkovou cenu, když nabídky hodnotil procentuálně a následně i bodově, což je způsobilé vyvolat pochybnosti o výběru nejvhodnější nabídky. Do „hry“ totiž vstupují i nabídky dalších uchazečů, které neobsahují nejnížší nabídkovou cenu. Stěžovatel navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnankyně s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie.

IV. A. K tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[18] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel tento kasační důvod nepodpořil konkrétní argumentací, přesto se jím Nejvyšší správní soud v obecné rovině zabýval vzhledem k § 109 odst. 4 s. ř. s.

[19] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nálezy ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil,

pokračování

že „odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“.

[20] Nejvyšší správní soud ve světle uvedené judikatury dospěl k názoru, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku krajského soudu jednoznačně vyplývají důvody, které krajský soud vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí.

[21] K námitce stěžovatele, že krajský soud nijak neodůvodnil svůj závěr, že je možné porušit § 78 odst. 1 ZVZ pouze jako celek, Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 24 a násl. odůvodnění napadeného rozsudku, kde krajský soud odkázal na svou dřívější judikaturu ohledně řešení téže právní otázky ve svém dřívějším rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016 – 65.

[22] V bodě 28 odůvodnění ohledně možnosti porušit § 78 odst. 1 ZVZ uvedl (zvýraznění doplněno): „Vytýká-li žalovaný žalobci, že jednal v rozporu s § 78 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných zakázkách tím, že vymezil a následně hodnotil nabídky na základě vah přiřazených dílčím cenovým kritériím, v podstatě tím tvrdí, že žalobce jednal dle § 78 odst. 1 písm. a), a tudíž v souladu s § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách. Žalovaný tedy fakticky nevytýká žalobci porušení § 78 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, nýbrž pouze užití nesprávné terminologie.“. K tomuto hodnocení dospěl krajský soud na základě seznatelné úvahy vylíčené v bodě 27 svého odůvodnění, že zadavatel nejedná v rozporu s § 78 odst. 1 ZVZ, zvolí-li v rámci *de facto* uplatněného základního hodnotícího kritéria ekonomická výhodnost [ve smyslu § 78 odst. 1 písm. a) ZVZ] pouze nabídkové ceny jako dílčí kritéria výslovně uvedená v § 78 odst. 4 ZVZ, který obsahuje jejich demonstrativní výčet. Tato úvaha srozumitelným a vnitřně nerozporným způsobem odůvodňuje závěr ohledně možného porušení § 78 odst. 1 ZVZ jako celku, a nikoli jeho dílčích ustanovení uvedených pod písmeny a) či b). Otázka správnosti tohoto závěru přitom nespadá do hodnocení jeho přezkoumatelnosti.

[23] Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou kasační argumentaci tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

IV. B. K netransparentnosti stanovením dílčích hodnotících kritérií nejnížší nabídkové ceny

[24] Nejvyšší správní soud se dále z pohledu kasační argumentace podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zabýval kasačními námitkami tvrdícími nesprávné posouzení právní otázky nedodržení zásady transparentnosti stanovením dílčích kritérií u hodnotícího kritéria nejnížší nabídková cena.

[25] Nejvyšší správní soud předesílá, že se ve svém dřívějším rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017 – 32, na který ostatně odkazuje i krajský soud ve svém

rozsudku, již zabýval totožnou právní otázkou za skutkově a právně zcela srovnatelných relevantních okolností, a to ve vztahu ke stejné právní úpravě. Kasační stížnost stěžovatele ze dne 30. 10. 2018 přitom nepřináší žádné tvrzení ani o skutkové či právní odlišnosti nyní projednávané věci ani tvrzení o odlišnosti na věc dopadající právní úpravy. Krom odkazu na vlastní rozhodovací praxi z roku 2013 a 2016, která však ve stejné právní otázce předcházela uvedenému rozsudku Nejvyššího správního soudu, nepředestírá kasační stížnost žádné nové důvody, ke kterým by se již Nejvyšší správní soud v minulosti nevyjádřil.

[26] Podle § 6 odst. 1 ZVZ je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

[27] Podle § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ musí zadávací dokumentace obsahovat způsob hodnocení nabídek podle hodnotících kritérií.

[28] Podle § 78 odst. 1 ZVZ je základním hodnotícím kritériem pro zadání veřejné zakázky a) ekonomická výhodnost nabídky, nebo b) nejnižší nabídková cena.

[29] Podle § 78 odst. 3 ZVZ zvolí zadavatel základní hodnotící kritérium podle druhu a složitosti veřejné zakázky a uvede je v oznámení nebo výzvě o zahájení zadávacího řízení.

[30] Podle § 78 odst. 4 ZVZ, rozhodne-li se zadavatel pro zadání veřejné zakázky podle základního hodnotícího kritéria ekonomické výhodnosti nabídky, stanoví vždy dílčí hodnotící kritéria tak, aby vyjadřovala vztah užitné hodnoty a ceny. Dílčí hodnotící kritéria se musí vztahovat k nabízenému plnění veřejné zakázky. Mohou jimi být zejména nabídková cena, kvalita, technická úroveň nabízeného plnění, estetické a funkční vlastnosti, vlastnosti plnění z hlediska vlivu na životní prostředí, vliv na zaměstnanost osob se zdravotním postižením, provozní náklady, návratnost nákladů, záruční a pozáruční servis, zabezpečení dodávek, dodací lhůta nebo lhůta pro dokončení. Dílčím hodnotícím kritériem nemohou být smluvní podmínky, jejichž účelem je zajištění povinností dodavatele, nebo platební podmínky.

[31] Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu na veřejnou zakázku.

[32] Společným jmenovatelem dosavadní judikatury správních soudů v otázce *stanovení dílčích hodnotících kritérií nejnižší nabídkové ceny* (rozsudek krajského soudu ze dne 6. 9. 2017, č. j. 31 Af 2/2016 - 65, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017 - 32) je akcentování nedílnosti vyhodnocení jak možného formálního nedodržení § 78 ZVZ, tak i faktického negativního vlivu takového nedodržení na transparentnost postupu zadavatele z pohledu konkrétních skutkových a právních podmínek konkrétního „zadávání“ konkrétní veřejné zakázky. Skutková podstata správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je totiž skutkovou podstatou složenou, což klade na stěžovatele stejné nároky nejen při prokazování konkrétního „nedodržení postupu stanoveného“ § 78 ZVZ, ale i při současném prokazování konkrétního nedodržení

pokračování

transparentnosti dle § 6 odst. 1 ZVZ, která se má zásadně uplatňovat při veškerém postupu zadavatele podle ZVZ.

[33] V bodech 26 a 27 odůvodnění svého rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 7 As 325/2017 - 32, který je na projednávaný případ zcela přílehlavý, Nejvyšší správní soud podrobně shrnul svou dosavadní judikaturu týkající se výkladu zásady transparentnosti. V nyní projednávané věci na tyto pasáže v plné míře odkazuje. Stejně tak odkazuje na závěr uvedený v bodě 28 tohoto dřívějšího rozsudku, podle něhož: *„Ze shora citované judikatury tedy vyplývá, že k porušení zásady transparentnosti dojde tehdy, pokud jsou v zadavatelském postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele. Teprve je-li postup zadavatele při zadávání veřejné zakázky reálně nekontrolovatelným, jedná se o porušení zásady transparentnosti. Z toho vychází i stěžovatelem označený rozsudek ze dne 25. 3. 2009, č. j. 2 Afs 86/2008 – 222, podle něhož je porušením zásady transparentnosti taková situace, kdy zadávací podmínky jsou natolik nejasné, že objektivně připouštějí rozdílný výklad ohledně zadavatelských požadavků na zpracování nabídek či následně konkrétního způsobu hodnocení nabídek.“*

[34] V souladu se svojí dosavadní judikaturou dospěl Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem k závěru, že k porušení zásady transparentnosti v projednávaném případě nedošlo. Je pravdou, že označení „nejnižší nabídková cena“ se může na první pohled jevit rozporně ve vztahu s následujícími dílčími kritérii. Termín „nejnižší nabídková cena“ v článku 10 zadávací dokumentace veřejné zakázky na autobusovou dopravu však jen uvozuje bezprostředně navazující informace. Ty srozumitelným a jednoznačným způsobem vysvětlují, jak jsou stanovena dílčí kritéria, jakou mají váhu a jakým přepočtem hodnotící komise dospěje k sestavení pořadí nabídek. Nejvyšší správní soud má za to, že interpretace takto vymezených dílčích kritérií je sama o sobě jasná, ostatně ani stěžovatel netvrdí opak. Stejně tak stěžovatel v průběhu soudního řízení nezpochybnil, že by metoda zvolená žalobcem nebyla racionálně zdůvodněná specifickou povahou veřejné zakázky nebo že by nevedla k neúčelnému nakládání s veřejnými prostředky. Je taktéž zřejmé, že žalobce podle takto průhledně stanoveného hodnotícího kritéria postupoval. Jeho jednotlivé kroky jsou zachyceny ve zprávě o posouzení a hodnocení nabídek ze dne 16. 12. 2013, která je obsahem správního spisu. S ohledem na to, že vymezení hodnotících kritérií bylo stanoveno jasně a srozumitelně, je také kontrolovatelné a nijak nesnižuje průhlednost postupu žalobce při zadávání veřejné zakázky na autobusovou dopravu.

[35] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce jako zadavatel v zadávací dokumentaci uvedl (v článku 10) po nadpisu „Způsob hodnocení nabídek“ následující text: *„Základním kritériem pro hodnocení veřejné zakázky je nejnižší nabídková cena včetně DPH v následujícím členění.“* Na něj bezprostředně navazuje tabulka přehledně zachycující jednotlivá subkritéria a jim odpovídající váhy. Dále navazuje text *„Způsob výpočtu a přidělování bodů.“*, který zachycuje konkrétní (zcela obvyklý) vzorec výpočtu konkrétního počtu bodů pro každé jednotlivé subkritérium při hodnocení každé z obou nabídek. Článek 10 zadávací dokumentace končí textem: *„Body získané dle výše uvedených vzorců se u jednotlivých uchazečů sečtou a vítězem bude nabídka uchazeče, která získá nejvíce bodů.“* I přes nepatrné

formulační nepřesnosti je žalobcem stanovený postup zcela srozumitelný a neponechává žádnou interpretační nejasnost.

[36] Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že k porušení zásady transparentnosti nedošlo. Základní hodnotící kritérium, jakož i dílčí subkritéria byla vymezena dostatečně určitě, jednoznačně a srozumitelně. Celkové pořadí nabídek pak bylo stanoveno podle výhodnosti jednotlivých nabídkových cen. V této souvislosti nutno akcentovat i to, že všichni uchazeči ocenili jednotkové ceny stejným způsobem, a jejich nabídky jsou tak vzájemně porovnatelné. Ze správního spisu nevyplývá, že by v průběhu zadávacího řízení některý z uchazečů vznesl dotaz ohledně vysvětlení hodnotících kritérií. Uchazečům o předmětnou zakázku tak muselo být zřejmé, jak mají postupovat, své nabídky tomu mohli přizpůsobit. Ze zadávacího řízení nebyla vyřazena žádná nabídka a hodnoceny byly obě dvě podané nabídky uchazečů. Krajský soud tedy nepochybil, pokud z uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil předsedovi stěžovatele k novému projednání. Nejvyšší správní soud se s rozsudkem krajského soudu ztotožňuje, a pokud jde o otázku, jež se stala předmětem tohoto řízení, v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění.

V. Závěr a náklady řízení

[37] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[38] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměl ve věci úspěch. Procesně úspěšnému žalobci nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, jelikož mu v souvislosti s tímto řízením o kasační stížnosti žádné nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu